

STEJNĚ NAPÍNAVÉ JAKO FILMY ALFREDA HITCHCOCKA A HORORY STEPHENA KINGA

RAPHAEL MONTES

BÁJEČNÉ DNY

THRILLER

Báječné dny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Raphael Montes
Báječné dny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

STEJNĚ NAPÍNAVÉ JAKO FILMY ALFREDA HITCHCOCKA A HORORY STEPHENA KINGA

RAPHAEL MONTES

BÁJEČNÉ DNY

Mé matce

Je vždy něco bláznovství v lásce. Ale také vždy něco rozumu v bláznovství.

(Friedrich Nietzsche: *Tak pravil Zarathuštra*)

Kapitola první

Gertruda byla jediná osoba, kterou měl Teo skutečně rád. Ostatní studenti se k ní nechovali zdaleka tak přátelsky jako on. Jakmile všichni společně vstoupili do laboratoře, všechny dívky si okamžitě zacpávaly nos. Kluci se snažili být víc v pohodě, ale jejich pohledy prozrazovaly, že jim taky není dvakrát příjemně. Teo nechtěl, aby si kdokoli z nich všiml, jak dobře se v laboratoři cítí on. Přešel proto se sklopenou hlavou až dozadu ke svému kovovému stolu.

Bude tam i ona a bude na něho věrně čekat. Gertruda.

V bledém světle mělo mrtvé tělo velice zvláštní nahnědlý odstín a vypadalo jako opracovaná kůže. Na malém vozíku stojícím po straně byly položené nástroje, které sloužily k podrobnějšímu a hlubšímu prozkoumávání tělesné schránky: nůžky se zahnutými konci, chirurgické kleště, lékařská pinzeta a skalpely.

„*Vena saphena magna* může být spatřena poblíž vnitřní strany kolene. Potom se středově stáčí k přední části stehna, kde vystupuje na povrch,“ pronesl Teo. Potom odřízl Gertrudinu epitelární tkáň, aby mohl ostatním ukázat její vysušené svaly.

Vyučující nahlédla do svých poznámek, které držela v ruce, a zamračila se. Teo se necítil nijak vystrašený: anatomická laboratoř byla jeho království. Nosítka ležící všude kolem, všechna ta rozřezaná těla i končetiny a orgány naložené v lahvích mu dodávaly takový pocit svobody, jaký nemohl nalézt na žádném jiném místě. Měl rád zápach formaldehydu, rád cítil ve svých rukách navlečených v chirurgických rukavicích chlad ocelových nástrojů a hlavně měl rád Gertrudu, jak tak ležela na jeho pitevním stole.

V její společnosti neznala Teova představitivost žádné meze. Okolní svět jako by se rozplynul a zmizel a zůstala jenom Gertruda. Jméno jí vybral, hned když se setkali poprvé a všechno maso na jejím těle bylo dosud na svém místě. V průběhu semestru se jejich vztah ještě prohloubil. V každé další hodině Teo o Gertrudě zjišťoval nové a nové skutečnosti: nesmírně ráda ho neustále překvapovala. Nakláněl hlavu těsně nad tu její – byla to nejzajímavější část z celého jejího těla – a podívoval se. Komu tohle tělo asi kdysi patřilo? Jak se asi ve skutečnosti jmenovala?

Byla to Gertruda. Když se díval na její seschlou kůži, úzký rovný nos a suché rty slámové barvy, nenapadlo ho pro ni žádné přiléhavější jméno než právě Gertruda. Přestože ji postupující rozklad už téměř úplně zbavil jejího vzezření lidské bytosti, Teo v těch jejích deformovaných očních bulvách stále spatřoval jednu věc: viděl v nich oči nádherné ženy, kterou Gertruda kdysi musela být. Když se nikdo jiný nedíval, Teo s těma jejíma očima tajně rozprávěl.

Pravděpodobně zemřela, když jí bylo šedesát nebo sedmdesát let. Několik vlasů na její hlavě i kosti jejího pánevního dna jeho teorii potvrdzovaly. Po detailnějším ohledání u ní Teo objevil frakturu lebky.

Teo Gertrudu respektoval. Jedině intelektuálka se mohla vzdát nekritického pochlebování v rámci pohřebního obřadu jenom proto, aby

přispěla k budoucnosti lidstva, neboť se na ní budou moct učit mladí medicí a budoucí lékaři. Musela si asi myslet, že je lepší posloužit vědě, a zůstat tak na světle, než být plně pohlcena temnotou. Pravděpodobně mívala doma knihovnu, která přetékala kvalitní literaturou. A jistě měla slušnou sbírku gramofonových desek z mládí. Tyhle nohy stoprocentně hodně tančily. Dost pravděpodobně každou noc.

Mnoho mrtvých těl, umístěných v nechutně páchnoucích kádích, patřivalo dřív bezdomovcům. Somrákům, jejichž jediným životním cílem bylo zemřít. Neměli žádné peníze ani vzdělání, zato měli kosti, svaly i orgány. A právě díky tomu byli nakonec i oni užiteční a někomu prospěšní.

Ale Getruda byla jiná. Bylo těžké si představit, že se tyhle nohy toulaly po ulicích nebo že si tyhle ruce vyprošovaly cestu aspoň průměrným životem. Teo také nevěřil, že by Getruda byla zavražděna. Nevěřil tomu, že by zemřela po silném úderu do hlavy při nějakém přepadení nebo ve chvíli, kdy ji surově tloukl zhrzený manžel. Getruda musela zemřít za mimořádných okolností při něčem, co se absolutně vymykalo přirozenému řádu věcí. Nikdo by totiž neměl odvahu ji zabít. Pokud by to tedy nebyl úplný idiot...

A že byl okolní svět plný idiotů. Stačilo se jenom rozhlédnout kolem sebe: stál tady idiot v laboratorním plášti, byl tu i pitomec s deskami v ruce, a nakonec i tahle blbka, která tím svým vysoko posazeným hlasem zrovna mluvila o Gertrudě, jako by ji snad mohla znát tak dobře jako on.

„Kloubní pouzdro bylo otevřeno a jeho část byla vyjmuta, abychom tak mohli vidět distální a proximální okrajové části femuru a kosti holenní.“

Když ji Teo uslyšel, chtělo se mu smát se nahlas. A kdyby Getruda slyšela všechny tyhle nesmysly, které ta dívka pronášá, jistě by se roze-

smála taky. Společně by si sedli, popíjeli by drahé víno a povídali by si o všem možném. Dívali by se spolu na filmy. Až by film skončil, probírali by kinematografii, výpravu i kostýmy se stejnou odborností jako zanícení filmoví kritici.

Nedostatek respektu, který ostatní studenti Gertrudě prokazovali, ho iritoval. Jednou, když s nimi nebyl ve třídě žádný pedagog, vytáhla ta stejná dívka, která teď ze sebe sypala nejrůznější odborné termíny tím svým příšerně pisklavým hlasem, z tašky červený lak na nehty. Hihňala se, když mrtvole té ženy lakovala nehty načerveno. Ostatní studenti se kolem ní seběhli a zdálo se, že jim to všem připadá nesmírně zábavné.

Teo rozhodně nebyl nijak pomstychtivý, ale v tu chvíli Gertrudu jednoduše pomstít chtěl. Mohl by sice předpokládat, že se té dívce dostane nějakého oficiálního trestu v rámci instituce, ale to by znamenalo spoustu byrokracie a nejrůznějšího vyřizování. Navíc by to nakonec ani nemuselo mít žádný valný účinek. Taky by mohl snadno zařídit, aby se to děvče místo ve vodě vykoupalo ve formaldehydu – jenom proto, aby mohl pozorovat výraz v její tváři, až ucítí, jak jí kůže na celém těle vysychá. Ale Teo chtěl ve skutečnosti udělat jedinou věc: toužil po tom tuhle dívku zabít. A až bude mrtvá, chtěl by jí nalakovat ty její zakrslé nehty načerveno.

Samozřejmě že se ve skutečnosti nechystal nic takového udělat. Teo přece nebyl žádný zabiják. Nebyl ani žádné monstrum. Jako dítě strávil celou řadu bezesných nocí tím, že zíral na svoje třesoucí se ruce a pokoušel se rozluštit vlastní myšlenky. Jako monstrum si však připadal. Neměl nikoho rád, k nikomu nic necítil a nikdo mu nechyběl: prostě jenom dál žil a přežíval. Lidé přicházeli a on byl nucen tolerovat jejich nesnesitelnou přítomnost ve svém vlastním životě. Vlastně to bylo ještě horší: předpokládalo se, že je bude mít rád a že jim bude

svoji náklonnost dávat zřetelně najevo. Proto se naučil, že když bude svoje city alespoň předstírat a bude v téhle své roli dostatečně přesvědčivý, bude jeho život o dost snazší.

Vtom zazvonil zvonek a studenti mohli opustit učebnu. Tohle byla poslední vyučovací hodina závěrečného semestru. Teo odešel z místnosti, aniž by komukoli z přítomných řekl sbohem. Šedou budovu měl teď za sebou, a když se na chvíli otočil, aby se na ni ještě jednou podíval, došlo mu, že už se s Gertrudou nikdy v životě neuvidí. Jeho přítelkyně bude pohřbena společně s ostatními mrtvolami. Bude jenom tak pohozena do hromadného hrobu. Už nikdy spolu neprožijí další zvláštní společný okamžik.

A najednou byl Teo už zase úplně sám.

Kapitola **druhá**

Když se Teo probudil, měl špatnou náladu. Vstal z postele a přešel do kuchyně, aby své matce udělal kávu. Pracovní deska kuchyňské linky byla dost vysoko a Patricia nedosáhla na poličky s věcmi. Musela by se hodně natáhnout a nohy na vozíčku by se jí rozjížděly, takže by okamžitě upadla zpátky do sedu. A to bylo ponižující.

Zatímco čekal, až zavaří voda, zametl v obývacím pokoji a umyl nádobí. Potom vyměnil Samsonovi noviny a naplnil mu misku s žrádlem. Jako každé ráno postavil horkou kávu na noční stolek u postele své matky a probudil ji polibkem na čelo, protože právě tohle přece milující synové dělávají.

V devět hodin vyšla Patricia ze svého pokoje. Měla na sobě jednoduché šaty a plátěné sandály. Teo nikdy neviděl, jak se jeho matka obléká, ale uměl si představit, že to musí být zdlouhavý a vyčerpávající proces. Jednou jí nabídl pomoc, když si pořídila nové džíny, ale ona ho důrazně odmítla se slovy: „Tohle je to jediné, co mi ještě zůstalo.“ O půl hodiny později byla oblečená: měla na sobě šaty a džíny ležely pohozené v koši.

„Jdeme s Marli na trh. Beru s sebou i Samsona,“ oznámila mu, když si nasazovala náušnice.

Teo mlčky přikývl. Oči měl přilepené k obrazovce, kde právě Tom pronásledoval Jerryho.

„Sluší mi to?“

Vtom si Teo všiml, že má jeho matka na tváři make-up. „Našla sis na trzích nějakého tajného obdivovatele? Tak co, Patricie? Přiznej se!“

„Aktuálně žádný takový obdivovatel neexistuje. Ale jeden nikdy neví – jsem sice krippl, ale pořád ještě nejsem mrtvá!“

Teo slovo *krippl* bytostně nesnášel. Ve snaze zlehčit svoji vlastní situaci ho Patricia používala až příliš často. Chápal, jak moc to muselo být smutné. Od chvíle, kdy k té nehodě došlo, se tomuhle tématu oba dva cíleně vyhýbali. Kolečkové křeslo se stalo běžnou součástí jejich každodenního života a na konci každého dne si Teo pomyslel, že skutečně není důvod, proč by se o tom měli vůbec bavit.

Patricia vyjela ven z kuchyně i se Samsonem uvázaným na vodítku. Zlatý retrívr divoce vrtěl svým chlupatým ocasem. Samson přibyl do jejich rodiny před devíti lety, v době, kdy ještě bydleli ve střešní nástavbě, ze které byl výhled na pláž Copacabana. Teď, když žili ve dvoupokojovém bytě, se jejich pes stal svým způsobem přítěží. Teo by dal přednost tomu, aby ho umístili do nějakého útulku. Samson měl krásnou srst a dobrý rodokmen: netrvalo by to dlouho a našel by si nový domov. Matce to ale nikdy neřekl. Věděl totiž, že pro ni je ten pes jako vlastní dítě. Přestože by byly všechny jeho argumenty, aby se toho psa zbavili, striktně logicky podložené, bylo mu úplně jasné, že by je matka okamžitě smetla ze stolu.

Zazvonil zvonek u dveří. Patricia šla otevřít.

„Marli, drahoušku!“

Marli byla jejich sousedka, Patriciina nejlepší kamarádka a milovnice všeho ezoterického. Zapřísáhla stará panna, která byla přiměřeně přihlouplá a pasovala se do role ošetřovatelky Patricie, takže jí pomáhala se sprchovat a chodila s ní venčit Samsona. Pravidelně každou středu spolu hrávaly karty. Teo si nebyl jistý, která z nich je v jejich vztahu závislejší na té druhé. Rozveselovalo ho, když sledoval, jak Marli Patricii věští budoucnost z karet – jako obvykle neodpovídaly její předpovědi skutečnosti ani za mák.

Jednou jedinkrát Teo Marli dovolil, aby předpověděla budoucnost i jemu. „Budeš nesmírně bohatý a šťastný,“ řekla mu tehdy Marli. „A vezmeš si velice krásnou mladou ženu.“

Nic z toho jí tenkrát nevěřil. Neuměl si ani představit, že by mohl být šťastný. Měl pocit, že je už navždycky odsouzený k nejistotě a k životu v monotónní rutině, která zcela postrádá jak smutné, tak radostné okamžiky. Jeho život byl pouhou prázdnotou, kterou naplňovaly toliko ploché, nevýrazné emoce. Ale on s tím byl smířený a nevadilo mu to.

„Vrátíme se tak za hodinu,“ oznámila mu Patricia. „A později odpoledne bude barbecue. Nezapomeň na to.“

„Jaké barbecue?“

„Eričina dcera. Má přece narozeniny.“

„Ale já tam nechci jít. Vždyť ji skoro ani neznám.“

„Bude tam spousta lidí tvého věku.“

„Ale já jsem vegetarián, matko.“

„Mí přátelé se na tebe vždycky ptají. A jsem si jistá, že tam budou mít česnekový chléb.“

Teo si někdy připadal jako trofej, kterou jeho matka dává na odiv všem ostatním. Byl to její způsob, kterým si kompenzovala svoje vlastní nedostatky – fyzické i mentální.

„A já se tě navíc neptám, jenom ti to oznamuji. Půjdeš tam se mnou.“ S těmi slovy za sebou Patricia zabouchla dvře.

Jediný zvuk, který se teď v celém bytě ozýval, byla písnička doprovázející kreslený seriál v televizi.

Neměli tam žádný česnekový chléb. Krev i tuk odkapávaly z masa položeného na grilu na dřevěné uhlí pod ním. Mladí lidé tancovali za ohlušujícího řevu jakési funkové hudby. Patricia se bavila v hloučku svých přátel. Teo tyhle lidi sotva znal a litoval, že nezůstal doma ve společnosti Toma a Jerryho.

V chladničce našel mezi všemi těmi láškami vodky jednu lahev s vodou. Nezůstane tady dlouho. Zavolá si taxíka, který ho odveze domů, a Patricia se svezde později s někým ze svých přátel. Když ale Teo překonal silné rozpaky, které tady pociťoval, musel uznat, že je tohle místo moc krásné. Sídlo bylo zasazené do skalnatého kopce a rozdělené na rozlehlé obytné části, které spojovala kamenná schodiště, vedoucí přímo skrze přírodní vegetaci na svahu kopce. Když se sešlo ještě o něco níž po schodech, došli jste k něčemu, co připomínalo bungalov, kde se celá slavnost odehrávala. Byl tam bazén, barbecue a dřevěné stoly, které byly pevně přibité do země. Klikaté cestičky vedly do barevné, dobře udržované zahrady, kterou od lesního podrostu oddělovalo bílé oplocení.

„Pokoušíte se utéct před tou hudbou, nebo spíš před lidmi?“ ozval se za ním najednou nějaký ženský hlas, který zjevně hovořil k němu. Byl chraplavý a slova zněla trochu přiopile.

Teo se otočil, aby se na majitelku toho hlasu podíval. Byla to mladá žena, pravděpodobně o něco mladší než on sám, a byla dost malého vzrůstu – měřila přibližně metr padesát, a to maximálně. Hnědýma očima si klidně prohlížela všechnu tu květenu kolem.

„Před hudbou,“ odpověděl Teo.

Potom se rozhostilo dlouhé ticho, které jako by mezi nimi vytvořilo hlubokou propast.

Ta žena byla hezky oblečená: na sobě měla blůzu se vzory ve tvaru jasně zářících diamantů a černou sukni. Nedalo se tak úplně říct, že by byla krásná. Působila spíš nezvyklým, exotickým dojmem. Světlehnědé vlasy měla vzadu stažené do ležérního drdolu, takže jí několik pramenů spadalo na potem se lesknoucí čelo.

„Tancovala jste?“ zeptal se jí Teo.

„No jo. Ale už mě to přestalo bavit.“

Potom se usmála a on si všiml, že přední horní zuby má poněkud asymetrické. Vlastně mu to připadalo docela okouzlující.

„Jak se jmenujete?“

„Teo. Respektive Teodoro. A vy jste?“

„Clarice.“

„To je moc hezké jméno.“

„Hlavně mi probůh neříkejte nic o Clarice Lispectorové, protože ne, nečetla jsem od ní ani jedinou knihu! Tahle ženská mě všude pronásleduje.“

Okouzlovala ho dívčina spontánnost, ale přesto zůstával zádumčivý. Když se kolem něho pohybovaly ženy, které si byly samy sebou takhle jisté, nikdy se necítil příliš pohodlně: viděl je v tu chvíli jako nadřazené, takřka nedosažitelné bytosti.

Clarice přešla blíž k němu a talíř s párky a kousky masa, který držela v ruce, položila na široké zábradlí. Potom si usrkla trochu nápoje ze skleničky. Rukávem její blůzy prosvítalo barevné tetování, ale Teo nemohl přijít na to, co přesně je na něm vyobrazené.

„Copak vy nic nejíte?“

„Já jsem vegetarián.“

„A asi ani nic nepijete, co? Tohle bude čistá voda, nemýlím-li se.“

„Vlastně moc nepiji. Alkohol na mě nepůsobí dvakrát dobře.“

„Tak fajn...“ řekla a rty obkroužila okraj svojí skleničky, „aspoň že vůbec pijete. Říká se, že lidé, kteří nepijí, bývají nebezpeční... Takže tohle je důkaz toho, že vy nebezpečný nebudete.“

Teo si pomyslel, že by se měl zasmát, a tak to také udělal.

Clarice si mezitím vzala z talíře další kousek masa.

„A co vy? Co to vlastně popijíte?“ zeptal se jí Teo.

„Je to takový tlamolep. Nějaká břěčka namíchaná z vodky a citrónové šťávy z prášku. Chutná to jako bělidlo.“

„Jak byste mohla vědět, jak chutná bělidlo?“

„Nemusím ochutnávat každou věc, abych uměla odhadnout, jak bude chutnat.“ Řekl to s takovým přesvědčením, jako by o jejích slovech nebylo nejmenších pochyb.

Teo se začínal cítit trochu nesvůj. Přesto měl zároveň pocit, že by měl v načatém rozhovoru pokračovat. Podíval se dolů na její bílé nohy, útlé a maličké, jako by snad byla baletka. Měla na nich purpurové páskové sandály. Každý nehet měla nalakovaný jinou barvou.

„Proč vypadají vaše nehty na nohách právě takhle?“

„Nehty na rukou mám úplně stejné.“ Při těch slovech natáhla ruce před sebe, aby to mohl posoudit sám. Prsty měla hubené a dlouhé – byly to ty nejjemnější ruce, jaké Teo kdy viděl. Nehty měla krátce zastřížené a nalakované celou škálou různých, náhodně vybraných barev.

„To vidím. Proč?“

Odpověděla mu, aniž by se aspoň na okamžik zamyslela. „Abych byla jiná.“ A potom zvedla ukazováček a dotkla se svých rtů.

Teo si všiml, že si Clarice musela často okusovat kůžičku kolem nehtových lůžek. Předpokládal, že právě to způsobilo nepravidelnost

jejích předních zubů, které vystupovaly z řady a trčely malinko dopředu. Přestože Teo stomatologii nikdy nestudoval, tímhle fenoménem se zabýval poměrně do detailů, aby ještě lépe porozuměl Gertrudě.

„A proč byste měla chtít být jiná?“

Clarice tázavě pozvedla jedno obočí. „Svět je přece docela nezáživný. A moji rodiče jsou toho živoucím důkazem. Vezměte si například mého tátu. Pracuje jako inženýr, takže je v jednom kuse mimo město. São Paulo, Houston, Londýn. Moje matka zase pracuje jako právnička. V žilách jí koluje krev byrokratů. To proto je fajn odlišovat se a být jiná. Hlavně nemít zafixovanou danou rutinu. Opít se a o nic se nestarat. Dělat různé pošahané věci a na nic z toho si potom nepamatoval. Nalakovat si každý nehet na rukou i nohou jinou barvou. Užívat života, dokud není příliš pozdě. Chápete?“

Potom Clarice otevřela svoji malou pletenou kabelku, vytáhla z ní krabičku mentolových cigaret značky Vogue a jednu si vyklepla do dlaně. „Máte oheň?“

„Já nekouřím.“

Clarice udělala jenom „tss“ a potom se začala horečně přehrabovat věcmi v kabelce. Slunce zrovna zapadalo za kopec. Teo pozoroval, jak se opilé stíny pohybují směrem dolů. Clarice mezitím objevila zapalovač a připálila si. Plamen chránila před větrem vlastní dlaní. Potom si mocně potáhla a kouř vyfoukla směrem k Teovi.

„Takže vy nejíte, nekouříte ani moc nepijete.... Tak mi prozrad'te, Teo, šukáte aspoň?“

Teo o kousek ustoupil, jenom o pár centimetrů, taky proto, aby se dostal z dosahu mentolového kouře. Ale od čeho se to ve skutečnosti pokoušel vzdálit? Proč ho tohle podivné stvoření uvádělo do takových rozpaků? Přitom neměl potřebu si před ní na cokoli hrát. A z něja-

kého důvodu se mu zamlouval i tenhle blazeovaný způsob, jakým držela cigaretu, i to, že nahlas říkala všechno, co si myslí.

„Jenom si z vás utahuju. Takže žádný stres,“ řekla mu a lehce ho přitom šťouchla do ramene.

Byl to jejich vůbec první fyzický kontakt. Teo se usmál. V místě, ve kterém se ho dotkla, cítil jemné mravenčení. Měl pocit, že musí něco říct.

„A co vy vlastně děláte?“

„Co dělám já?“ Clarice si strčila další kousek masa do úst a přežvykovala. „Hodně piju, jím všechno a taky jsem snad už všechno kouřila. Ale teď jsem skončila u mentolových vogue, těchhle holčičích cigaret, se kterými si vystačím. A příležitostně si s někým zašukám. Studuju dějiny umění na univerzitě. Ale nejsem si jistá, jestli je to přesně to, co chci dělat, protože mě dost zajímá psaní scénářů.“

„Psaní scénářů?“

„Přesně tak, scénářů. Vlastně právě teď na jednom pracuju. Ještě si nejsem úplně jistá, jestli to bude celovečerní film. Ale zápletka už je hotová. A zatím jsem napsala zhruba třicet stránek. Takže mě čeká ještě hodně dlouhá cesta, než bude kompletně hotový.“

„Rád bych si ho přečetl,“ vypadlo z Tea, aniž by přemýšlel nad tím, co říká. Vlastně ho zajímalo, jaké důsledky bude tahle jeho obrovská troufalost mít. A navíc chtěl opravdu vědět, o čem a jakým způsobem tahle žena píše. Autoři fikce do svých textů často projektují velikou část ze sebe samých.

„Vlastně nevím, jestli by se vám to líbilo,“ řekla. „Je to spíš příběh pro ženy. Tři nezadané kamarádky se autem vypraví na cestu, aby na ní prožívaly různá dobrodružství. Vlastně by to měla být tak trochu road movie.“

„Jestli se mi to líbí, nebo ne, zjistím jedině tak, že si to přečtu.“

„No tak dobře, ukážu vám to.“ Potom podrážkou boty zašlápla nedopalek cigarety a snědla další dva kousky masa. „No a co vy? Co vlastně děláte vy?“

„Já studuji medicínu.“

„Wow. No to je dokonalost sama. Moje matka by šílela štěstím. Ona totiž vždycky říká, že dějiny umění vás vůbec nikam nedostanou. Jako by vás to, že se pohroužíte do trestního zákoníku a neustále s sebou vláčíte kvanta právních dokumentů, mohlo někam posunout.“

„Není to tak jednotvárné, jak si možná myslíte. V medicíně je to umění.“

„V čem?“

„No nejprve bychom museli najít pravou definici umění. Tak například já bych chtěl být patolog.“

„V tom žádné velké umění nevidím.“

„Ono je to komplikované. Můžeme si o tom promluvit někdy příště,“ řekl. Vlastně se tím mezi nimi pokoušel vytvořit další neviditelnou spojnici.

„Tak fajn. Teď už budu muset jít.“

To, že chtěla najednou tak rychle odejít, se mu vůbec nezamlouvalo. Případalo mu, jako by ho tím z nějakého neznámého důvodu odmítala.

„Zrovna jsem si chtěl zavolat taxi. Nechcete někam svézt?“

„Ne, bydlím kousek odsud.“

„A nemohl bych si na chvíličku půjčit váš mobil? Zapomněl jsem svůj doma a potřeboval bych si zavolat toho taxíka. Bude to rychlý hovor, slibuji.“

Clarice zalovila v kabelce. „Tady.“

Zatímco Teo telefonoval, pozorně si Clarice prohlížel. Rozpustila si vlasy, které jí teď spadaly až dolů k pasu. Kontrast mezi dlouhými loknami a jejím drobným, útlým tělem se mu zamlouval.

„Nikdo to nebere. Stopnu si nějaký taxík přímo na ulici.“ S těmi slovy jí podal telefon zpátky.

Společně šli po kamenité cestičce až do míst, kde se rozdvjovala. „Tudy se jde ven,“ řekl jí a ukázal na jednu stezku.

„Půjdu si ještě dát pivo a rozloučit se s několika přáteli. Copak vy se nechcete s nikým rozloučit?“

Mohl si samozřejmě vymyslet nějakou výmluvu, ale rozhodl se, že jí prostě řekne pravdu bez příkras. „Raději ne.“

Clarice přikývla, potom se naklonila a dala mu letmý polibek na jeho napětím stažené rty. Pak se otočila a brala schody po dvou. Sklenice s nazelenalou tekutinou, kterou držela v levé ruce, se povážlivě kymácela a nápoj cákal všude kolem.

Když se Teo ocitl zpátky doma, pohltil ho zvláštní pocit euforie. Běžel, aby si vzal svůj mobil z nočního stolku a poslal zprávu matce. Následně zkontroloval nepřijaté hovory a uložil si poslední číslo, které mu volalo. Potom dlouhou dobu jenom tak ležel na pohovce, zíral do stropu a znovu prožíval jednotlivé zážitky toho večera. Něco uvnitř něj jako by explodovalo. Něco, co nebyl schopný vysvětlit, ale vlastně o to ani nestál. Ačkoli neznal Claricino příjmení, nevěděl, kde bydlí ani na které škole studuje dějiny umění, měl teď její telefonní číslo. A právě díky tomu jako by byl najednou jejich vzájemný vztah o dost intimnější.

Kapitola **třetí**

Teo jí chtěl zavolat, hned poté co se ráno probudil. Vyťukal na displeji její číslo, které už uměl nazpaměť, ale neměl dost odvahy, aby hovor opravdu uskutečnil. Jak by jí asi tak vysvětlil, že na ni má kontakt? Kdyby jí přiznal, co předchozí večer udělal, znělo by to pateticky, možná dokonce dětinsky.

A právě v tu chvíli mu došlo, jak moc mu je tahle žena pořád vzdálená. Pokud by neudělal nic a jen tak její kontakt vymazal z telefonu, mohlo by se taky stát, že už se spolu nikdy neuvidí. Jenomže kolikrát v životě se naše cesty zkrátí s mimořádnou osobou?

Přišel k němu Samson a obtočil se mu kolem nohou. Teo ho pohladil po husté srsti a nechal ho, aby mu olízal obě ruce. Potom ho od sebe odstrčil. Nechtěl, aby ho pes utěšoval.

Pak se Teo oblékl do kostelního.

„Přijdeme pozdě!“ křičela na něho matka od výtahu.

Zhluboka se nadechl. Nemusí s ní přece všude chodit a tlačit její kolečkové křeslo po chodnících Copacabany jako nějaká zaujatá zdravotní sestra.

Ale potom tuhle myšlenku zaplašil. „Už běžím, máti.“

Ještě než opustil pokoj, vzal si z nočního stolku peněženku a mobilní telefon.

Kéž Pán přijme z našich rukou obět', pro chválu a slávu jeho jména, pro dobro naše i celé jeho svaté církve.

Teo považoval nedělní bohoslužbu za nesmírně zajímavý rituál. Ze zbožného výrazu některých členů kongregace se mu chtělo smát: oči zalité slzami a rty drmolící modlitbu tak, jako by je snad mohl vyslyšet sám Bůh.

On se nachází mezi námi.

Zároveň na tom všem bylo i něco surreálního: všichni tihle lidé, ti stejní lidé, kteří žili zhýralými životy a oddávali se světským radovánkám, se při prvních náznacích nějakého problému obraceli k Bohu a modlili se za vykoupení, které si však ani za mák nezasloužili.

Je to naše povinnost a naše spása.

Nedělní mše se pro něj rovnaly mučení. Jako dítě navštěvoval hodiny katechismu a byl i pokřtěný – Patricia byla totiž velice pobožná. Jenomže kam až jeho vlastní paměť sahala, nikdy se neztotožnil s tím, že nelze jakkoli zpochybňovat dogmata víry.

Kéž syn Tvůj zůstane mezi námi!

Teo poměrně rychle pochopil, že mezi povinnosti katolíka rozhodně nepatří o čemkoli diskutovat: raději měl ta dogmata přijímat a memorovat, stejně jako se děti učívají svůj denní rozvrh. Takže se postupem času naučil, jak těchto šedesát minut využít co nejlépe.

Sešli k nám svého Ducha svatého!

Každíčkou větu z modlitební knížky uměl Teo zpaměti. Členové kongregace nakonec ani nevěnovali pozornost tomu, co přesně říkají. Vlastně jenom tak unisono skandovali.

Spas nás, světa vykupiteli, protože to Tvoje ukřižování a zmrtvýchvstání nás osvobodilo.

A on ta slova vyslovoval společně s nimi a čas od času se usmál na svoji matku, zatímco ve své fantazii se pohyboval daleko za branami tohoto hlučného kostela. Nedělní mše a hodiny anatomie tak nakonec představovaly ty okamžiky jeho života, kdy se cítil úplně nejuvolněnější.

Přijmi, ó Pane, naše oběti!

Tuto neděli ale všechny jeho myšlenky utíkaly ke Clarice a odmítaly směřovat do ušlechtilějších výšin. V průběhu kázání vzpomínal na včerejší den a na to, s jakou otevřeností k němu Clarice přistupovala. Vybavoval se mu talíř s párky a s kousky masa a v uších mu zněla její provokativní otázka: *Teo, šukáte aspoň?*

Kéž by nás Tvůj duch sjednotil a my bychom byli jedno tělo!

Když už vyčerpal všechny vzpomínky na včerejší večer, začal si Teo představovat a vymýšlet nové části rozhovoru, který spolu vedli, nové vůně i chutě. Jeho společný čas s Clarice bude daleko mimořádnější než chvíle, které kdysi strávil s Gertrudou.

Dovol nám, abychom putovali v lásce a radosti!

Teo dostal nápad. Na to, aby jeho plán fungoval, ho však musel ještě pořádně promyslet. Nicméně už v tuto chvíli to stačilo k tomu, aby ho tento prvotní impuls náležitě povzbudil.

Poskytni nám, ó Pane, věčné světlo!

Než byla tahle nedělní mše u konce, stihl si Teo v duchu projít svůj nový plán třikrát dokola a celý ho propracovat tak, aby dokonale fungoval. Teo už věděl, jak se dostane ke Clarice.

Naše díky patří Bohu.

Když vyšli ven z kostela, spatřila Patricia nějakou svoji dávnou přítelkyni, se kterou se nepotkala už celou věčnost. Teo se omluvil a vymluvil se na to, že musí studovat. Koupil si telefonní kartu a našel si telefonní budku, která nebyla nijak frekventovaná. Celý její vnitřek byl polepený různými reklamami na prostitutky. Přes oči ty ženy měly sice černé pásky, zato jejich intimní partie nezakrývalo vůbec nic. Sametová ústa a nažhavené vaginy. Tohle tady byly hříšné ženštiny. Zato Clarice, Clarice byla jiná: byla sice hodně pokroková, ale byla roztomilá.

Teo vytočil číslo jejího mobilu. Při druhém zazvonění Clarice hovor přijala.

Teo zavěsil. Než její číslo vytočil podruhé, musel se zhluboka nadechnout.

Clarice telefon opět rychle zvedla.

„Dobré odpoledne. Mohl bych prosím mluvit s Clarice?“ řekl a snažil se napodobit saopaulský přízvuk.

„U telefonu. S kým mluvím?“

„Dobré odpoledne, Clarice. Jsem z Brazílského geografického a statistického institutu. Vaše jméno se nachází v naší databázi. Mohla byste prosím pro potvrzení své totožnosti uvést i svoje příjmení?“

„Manhãesová.“

„Výborně, děkuji. A kolik je vám let?“

„Dvacet čtyři.“

Tea překvapilo, když uslyšel, že je Clarice o dva roky starší než on.

„Vydřte prosím chvilíčku, jenom naše záznamy doplním o právě uvedená data.“

Vtom projížděl ulicí kolem něho autobus a hlasitě zatroubil na auto, které zrovna vyjíždělo z parkoviště. Teo přikryl mluvitko dlaní.

„Děkuji vám za vaši trpělivost. Právě provádíme průzkum mezi vysokoškolskými studenty. Vy studujete na univerzitě, je to tak?“

„Ano.“ V jejím hlase byl patrný náznak netrpělivosti.

„Mohla byste mi prosím sdělit, jaký obor a na které univerzitě studujete?“

„Dějiny umění na RJSU.“

„To je Riodejaneirská státní univerzita, madam?“

„Pokud je mi známo, pak přesně tohle RJSU znamená.“

„V kolik hodin začínají vaše hodiny?“

„V sedm hodin ráno.“

„A jste se svým studijním oborem a programem spokojená?“

„Kdybych vám popravdě řekla, co si o té pekelné díře myslím, na beton by mě odtamtud vylili.“

„V kterém jste ročníku?“

„Poslyšte, nechtěl byste tak náhodou taky vědět, kdy jsem se narodila, jak se jmenovala moje matka za svobodna a jakou barvu mají kalhotky, které mám zrovna na sobě?“

Teo pocítil nepříjemné mravenčení v dlaních. „Samozřejmě že ne, tohle je moje poslední otázka. Takže v kterém ročníku jste?“

„Ve třetíku.“

„Institut vám nesmírně děkuje za to, že jste se našeho výzkumného šetření zúčastnila.“

Clarice zavěšila, aniž by se jakkoli rozloučila.

Teo položil sluchátko a v duchu si rekapituloval všechny informace, které se mu o Clarice právě podařilo získat. A potom se na jeho tváři rozlil blažený úsměv.

Neděle se příšerně vlekla. Teo neměl neděle rád. Necítil se unavený, a tak proseděl celé dlouhé hodiny na internetu a hledal, co všechno by tam mohl o Clarice zjistit. Dozvěděl se například to, že při příjí-

macích zkouškách na dějiny umění se Clarice umístila jako první ze všech uchazečů a získala tak vysoký počet bodů, že se mohla směle přihlásit i do těch nejtěžších a nejplnějších kurzů. Zjistil i to, že také ve všech ostatních předmětech, ze kterých skládala přijímací zkoušky, uspěla Clarice velice dobře a pokaždé se umístila mezi prvními. Narazil taky na nějaký astrologický blog, kde Clarice tu a tam něco okomentovala. Při prohledávání sociálních sítí zjistil, že pod jménem Clarice Manhãesová se skrývá nějaká ohyzdně vypadající ženština, což zjevně nebyla ta Clarice, kterou hledal.

Ještě předtím, než šel spát, nastavil si budík na další den na brzkou ranní hodinu. Protože v sedm ráno už bude stát před katedrou dějin umění.

Černá vectra byla pozůstatkem bývalé prestiže rodiny Avelarových z doby, kdy ještě obývali byt ve střešní nástavbě u pláže Copacabana. Jenomže přes všechny pokusy uskrovnit se a ušetřit neviděla Patricia jinou možnost, než se auta nyní zbavit.

Teo dorazil k univerzitě o půl sedmé. Katedra dějin umění byla opuštěná. Přehodil si přes hlavu kapuci. Přestože už bylo jaro, na chodbách budovy byl stále ještě cítit vlezlý chlad.

„Kde bych mohl najít posluchače třetího ročníku?“ zeptal se muže, který tam zrovna uklízel. Ten mu řekl, že nemá tušení.

Teo usedl na lavičku ve foyer a sledoval studenty, kteří přicházeli i odcházeli. Přinesl si s sebou knihu, Dürrenmatta, ale byl tak nervózní, že nebyl schopný dešifrovat ve slovech jakýkoli význam. Neustále dokola pročetl první stránku, ale nebylo to k ničemu. Kolem procházely samé hezké dívky. Měly cizokrajné účesy, hladkou pleť a v rukou držely laptopy, ale Clarice mezi nimi nebyla.

V devět hodin se šel Teo poptat do kanceláře. Nějaká nevrlá žena u přepážky mu odsekla, že už je konec semestru, že už možná budou všichni pryč na prázdninách a že jak to má ona asi tak vědět.

Teo se vrátil zpátky do foyer. Pevně se přidržoval zábradlí schodiště, které ho spojovalo s Clarice a které teď viděl jakoby v mlze. Vůbec neviděl na schody před sebou, takže sestup z nich byl dost zrádný. Najednou mu došlo, že by to měl vzdát a vrátit se zpátky ke svým knížkám a k mrtvolám. Kdyby Clarice chtěla, aby se ještě někdy potkali, už by přišla na způsob, jak to zařídit. Byla ten typ dívky, která vždycky dostane všechno, co chce.

Jeho porážku navíc stvrdila nějaká dívka s trochu vytrěštěným očima. „Třetáci už mají pro tenhle semestr hotovo. Já jsem sice ve čtvrtáku, ale mám s nimi společné některé předměty. Ostatně čtvrtáci už taky skončili. Přišla jsem si sem jenom pro výsledky testů. A nemám vůbec tušení, kdo je Clarice.“

Teo jí netrpělivě poděkoval. Vždyť ta kráva ani nevěděla, kdo Clarice je. Což bylo úplně absurdní. Vycházel dolů na rampu před univerzitou a myslel na to, že lidé si nevnímají toho nejlepšího, co kolem sebe mají.

Už byl v polovině cesty zpátky na parkoviště, když si všiml, že kolem něho prošla Clarice. Mluvila s nějakou kamarádkou. Jakmile se z toho překvapení vzpamatoval, okamžitě ji začal sledovat. Tuhle náhodu chápal jako znamení, že je na dobré cestě, díky čemuž se začal cítit silný a mocný. Clarice i její kamarádka směřovaly do kanceláře.

Venku před budovou se šedé mraky přetahovaly se sluncem o nadvládu na obloze. Clarice byla v kanceláři jenom chvíličku a právě se nahlas smála něčemu, co řekla její kamarádka. Teo té dívce záviděl, protože ať už jí řekla cokoli, zjevně to bylo nesmírně vtipné. On sám

zatím neměl ani tušení, čím by mohl Clarice rozesmát. Možná se mu lépe dařilo s Gertrudou v tichu, které mezi nimi panovalo.

Obě dívky vyšly ven z budovy a sešly dolů po rampě. Clarice na sobě měla dlouhý svetr mechově zelené barvy a barevně pruhované kalhoty. Zapálila si mentolovou cigaretu, kterou kouřila celou cestu až ke stanici metra. Lístek už měla koupený. Teo si rychle obstaral jízdenku a vyšlo to tak akorát, aby obě dívky ještě zastihl na nástupišti. Nastoupil do stejného vozu jako ony, jen o jedny dveře dál. Na každé zastávce metra vystupovalo i nastupovalo množství těch nejrůznějších tváří, ale Clarice si nikoho z nich nevšímala. Její pohledy i úsměvy patřily jedině její kamarádce.

Obě dívky vystoupily ve stanici Botafogo a nastoupily na autobus, který jel směrem k Jardim Botânico.

Teo mávl na taxík. Užíval si ten pocit, jako by byl ve filmu, když taxikáři přikazoval: „Sledujte ten autobus.“

Jeli celou cestu až k parku Lage, kde obě dívky vystoupily. Stále ještě byly plně zaměstnané a pohlcené svým rozhovorem. Teo zaplatil taxikáři a ani nepočkal, až mu muž vrátí nazpátek.

Ušmudlané děti, které se po parku proháněly, nevěnovaly nejmenší pozornost hrozbě přicházejícího deště. Chůvy v uniformách byly usazené na lavičkách všude kolem, živě si sdělovaly nejnovější drby a flirtovaly s muži, kteří si sem přišli zaběhat. Postarší páry se ruku v ruce pomalu procházely po cestičkách. Skupinka mladých lidí byla usazená v kruhu a předstírala, že se účastní improvizovaného pikniku. Clarice i její přítelkyně do celé téhle scenerie příjemně zapadaly. Obě vytáhly z batohu poloprofesionální fotoaparáty a začaly fotit modré květiny i majestátní palmy. A potom fotily jedna druhou při tom, jak fotografují.

Clarice na chvíli odložila foťák a nasadila si nějaké perlové náušnice. Usmívala se do objektivu a vypadala jako nějaká lady z devatenáctého století, to když vytvářela nejrůznější pózy v zahradě a vedle jezírka, skláněla se, aby si přivoněla k drobným kytičkám, a vybíhala a zase sbíhala schodiště před postarší usedlostí, umístěnou uprostřed tohoto parku. Clarice měla pohled lvice.

Společně s přítelkyní potom zkoumaly fotky, které obě pořídily, a přitom je svými paprsky zalévalo hřejivé slunce. Při pohledu na některé fotografie se Clarice halasně rozesmála, u jiných se své kamarádky dožadovala, aby je okamžitě smazala.

Teo by je chtěl vidět, chtěl by je mít jenom pro sebe, a to včetně těch, které byly nekompromisně a nenávratně smazány přímo tady na místě. Stál za vzdáleným stromem a také si Clarice fotografoval, ale jenom svými očima. Jednotlivé fotografie, které si pro sebe postupně vytvářel, si potom pečlivě ukládal do paměti.

Za soumraku snědly obě dívky jablko. Uběhlo deset hodin, aniž by si to Teo za celou tu dobu jedinkrát uvědomil. Vždyť on dneska ještě ani neobědval! Clarice se s kamarádkou rozloučila a zapálila si další cigaretu. Potom se vydala příkrými uličkami, zahýbala za rohy a přecházela křižovatky. Pohybovala se lehce a svižně, tahle drobná dívka pohlčená davem lidí. Nakonec zabočila do krátké uličky, z batohu vytáhla klíče a otevřela si dveře domu, který byl obklopen vysokou kamennou zdí. Teo vyčkal ještě několik minut a pak si její adresu pečlivě zaznamenal.

Potom si znovu vzal taxíka a nechal se dovézt k univerzitě, aby si tam vyzvedl auto z parkoviště. Doma se pozdravil s matkou, které věnoval vřelý polibek na tvář. Osprchoval se, oholil, navoněl se trochou

kolínské a vzal si na sebe to nejlepší, co ve skříni měl: zelenou polo-košili, která mu dobře seděla v ramenou.

„Sluší ti to. Kampak se chystáš?“ zeptala se ho Patricia, která se během přestávky v jedné ze svých oblíbených telenovel vrátila zase na pár chvil do reality. Hladila přitom Samsona, který měl hlavu položenou na jejím klíně.

„Mám se setkat s jednou dívkou. Vezmu si auto.“

Byl to nádherný pocit, že matce ani nemusel lhát. Často si vymýšlel slibné příběhy o nejrůznějších dívkách, se kterými se muchloval někde v zadní řadě kina. Jenomže jak měl vysvětlit, že si žádnou z těch dívek nepřivedl už od puberty domů? A jak měl vysvětlit to, že dával přednost sledování evropských filmů v klidu a o samotě? Kdyby jí netvrdil, že si tu a tam s nějakým děvčetem vyjde, mohla by si jeho matka myslet bůhvíco. Možná by dokonce zašla ve svých závěrech tak daleko, že by si o něm začala myslet, že je gay. Ale on se mezi homosexuály rozhodně nepočítal. Byli nečistí a motivovala je pouze sexuální touha. Raději bude poustevník než homosexuál.

Ale teď může svojí matce konečně říct pravdu. Nemá žádný důvod v tomhle Patricii lhát. Nemusí lhát ani sám sobě. Toužil po tom, sedět společně s Clarice v zadní řadě kina. Tam na barbecue ho přece políbila. Tak proč by toho měl teď nechat? Stal se z něho rukojmí tohohle nečekaného, ukradeného polibku. On přece nebyl útočník, vždyť to na něj bylo naopak zaútočeno. Nechtěl taky jenom objevovat, ale chtěl být i objevován. Miluje Clarice, jak sám sobě přiznal. A zároveň potřeboval být milován.

Tea rozčilovala představa, že by se s Clarice dneska večer už neměl vidět. Seděl v autě před jejím domem už dobře přes dvě hodiny

a sledoval světla v jejím pokoji i stíny, které se za záclonami pohybovaly sem a tam.

Potom před domem zastavila červená corsa a dvakrát zatroubila. Clarice se objevila ve dveřích. Na sobě měla černé šaty. Řidič vystoupil ven z auta, aby ji pozdravil. Vypadal, že už mu bude něco přes pětadvacet, možná se dokonce blížil ke třicítce. Měl veliké obdélníkové brýle a formální černý oblek, díky nimž vypadal starší. Clarice mu dala polibek na tvář a nastoupila k němu do auta.

O několik minut později už stáli ve čtvrti Lapa. Ten muž vystoupil z auta. Nesl obrovský batoh a ruku v ruce s Clarice vstoupil do koncertní haly Cecílie Meirelesové. Neonový nápis nad dveřmi ohlašoval dnešní program: Mladý brazilský symfonický orchestr – koncerty mladých. Dnes večer se chystali zahrát *Devátou symfonií* od Antonína Dvořáka.

Teo nechtěl zůstat na vystoupení. Představa orchestru a hráčů s jejich vážnými obličejí a houslemi nebo violoncelly připravenými k hraní ho iritovala. Zároveň rozhodně nechtěl vidět Clarice, jak líbá nějakého jiného muže. Už to jejich držení za ruce bylo urážlivé až dost.

Nakonec to ale dopadlo tak, že si Teo přece jenom koupil na koncert lístek. Mezi všemi těmi ženskými hlavami a účesy se mu nakonec podařilo identifikovat Clarice. Seděla vedle dívky, se kterou strávila celé dnešní odpoledne. Toho muže nebylo nikde vidět. Když koncert začal, najednou ho Teo spatřil přímo uprostřed orchestru. Na očích měl pořád svoje obdélníkové brýle a hrál na červeně zbarvené housle. Tea tak intenzivně pohltil pocit nesnášenlivosti, že mohl sotva věnovat pozornost hudbě. Na opěradle sedadla před ním se procházel mravenec tak dlouho, dokud ho nerozmáčkl Teův palec.

Když koncert skončil, přešli ti tři mladí lidé společně do nedaleké hospody, kde si objednali pizzu a pivo. Jako by je sklenice na stole neustále poháněly kupředu, až se zdálo, že jim snad nikdy nedojde téma k hovoru. Clarice pila na ženu poměrně dost. Když dotyčný muž konečně jejich stůl opustil, ukazovaly ručičky tři hodiny ráno. Přešel ke svému autu, nervózně si očistil brýle do okraje košile, potom za sebou zabouchl dvířka a odjel pryč. Ta druhá dívka zůstala sedět u stolu, popíjela a povídala si něco sama pro sebe. Clarice vyšla ven, kde si zapálila cigaretu, stála a mlčky kouřila. Ruce měla zkrřížené na prsou a mocně potahovala.

Teo chtěl jít za ní, ale zdálo se mu, že by to nebyl právě ten nejvhodnější okamžik.

Clarice hodila nedopalek cigarety do kanálu a potom se vrátila do hospody. Objednala dva panáky tequily, které společně s citronem a se solí obě dívky rychle vypily. O několik hodin později dívky zaplatily.

Vyšly ven z baru, držely se vzájemně kolem ramen a klopytaly po ne zrovna rovných chodnicích ve čtvrti Lapa. Clarice hýkala smíchy a přepadávala na svoji kamarádku, která působila přece jenom o trošičku střízlivěji. Obě mluvily hodně hlasitě a rozhodně neměly strach, když procházely chabě osvětlenými ulicemi. Teo je sledoval v autě. Světla měl vypnutá. Mezitím kolem nich projely dva prázdné taxíky, ale ony neměly nejmenší tendenci si některý z nich přivolat.

Na rohu opuštěné ulice se Clarice a ta druhá dívka začaly mazlit, což mimo jiné zahrnovalo zadýchané polibky, rozcuchávání vlasů a odkopávání bot, které měly na nohách. Líbaly se a smály a jejich ústa byla celá lačná touhou. Kamarádka laskala Clarice jazykem na kůži, chutnala její pokožku a objevovala utajená mateřská znaménka.

Clarice měla otevřená ústa a svoje různobarevně nalakované nehty právě zabořila mezi stehna svojí přítelkyně, která jí hladila krk.

Teova první reakce byla prostá: zavřel oči. Jak jenom mohla? Chtěl vyskočit ven z auta a nějak jim v tom zabránit. Copak neví, kdy má přestat?

Když se na rohu objevil nějaký pár, Clarice se trochu odtáhla, ale nepřestávala svoji kamarádku vískat ve vlasech. Zrovna kolem projíždělo taxi a její *kamarádka* – teď už ale Teovi připadalo trochu obtížné ji takhle nazývat – na něj zamávala a ono zastavilo. Ještě dala Clarice poslední mlaskavou pusku na rty, a než taxík odjel, zamávala jí přes sklo auta.

Clarice téměř nebyla schopná jít rovně. Když přecházela ulici, projíždělo zrovna auto a mohutně troubilo. Clarice se vzpamatovala tak akorát včas, aby se stihla vrhnout střemhlav na chodník a zařvat na řidiče nějakou nadávkou. S mírnými obtížemi se pak postavila zase na nohy. Při pádu si odřela koleno, které jí teď krvácelo. Udělala několik dalších nejistých kroků a potom znovu upadla, takže si nakonec našla nějaký tmavý kout na schodišti jednoho z domů a přímo na ulici jednoduše usnula.

Teo k ní potichoučku přišel, protože ji nechtěl vyděsit. Chytil ji jemně za ruku a pohladil ji po vlasech, aby ji tím probudil.

Clarice napůl otevřela oči. „Co je?“

„Pojďme. Půjďte se mnou.“

„Co chcete?“

„Usnula jste na chodníku. Pojďte se mnou – odvezu vás domů.“

Clarice jeho nabídku přijala a dovolila mu, aby ji podpíral. Opírala se o něj celou svojí vahou. Teo jí pomohl nasednout do vectry a ona ihned zvrátila hlavu dozadu. Celé auto okamžitě zaplnily alkoholové výpary.

„Co tady vůbec děláte?“ zeptala se ho. Slova se jí zjevně pletla na jazyku.

Teo zrovna přemýšlel, jak by jí na to měl odpovědět, ale Clarice okamžitě zase usnula. Oční víčka se jí pohybovala rychle a zběsile, jako by měla nějakou noční můru. O kom se jí to jenom mohlo zdát?

Teo zaparkoval přímo před jejím domem. Několik lidí už vstalo, aby se to úterní ráno pomalu vydali do práce. Sluneční světlo bylo ještě chabé. Hodiny na palubní desce ukazovaly půl šesté ráno. Teo našel v její kabelce svazek klíčů a potom Clarice probudil.

„Který klíč je ten správný?“

„Tenhle.“

„Tak pojd'te. Já vám pomůžu.“

Teo vystoupil z auta.

„Dávejte pozor, kam šlapete.“ Přidržoval Clarice za předloktí a pod nánosem alkoholových výparů se mu podařilo zachytit i její parfém. Zpoza kamenné zdi se ozývalo štěkání, ale vzhledem k tomu, že se k nim nijak nepřibližovalo, Teo usoudil, že psi budou pravděpodobně zamčení v nějaké kleci. Otočil klíčem v zámku a oba vstoupili dovnitř.

Clarice nebyla schopná jít sama, aniž by při chůzi neupadla. Když Teo rozsvítil světlo, jenom slabě zasténala. Vlasy měla rozčuchané a šaty zmuchlané. Pomohl jí natáhnout se na pohovku v obývacím pokoji. Místnost to byla obrovská. Stál v ní veliký dřevěný stůl a nábytek, byla tam spousta polic plných právnické literatury a taky obří televize.

„Kde je kuchyně?“

Clarice zavřela oči. Ležela zabalená v dece na pohovce.

„Kdo jste? A co tady děláte?“

Žena, která právě vešla do pokoje, byla vysoká, hubená a vypadala tak trochu zoufale. Na sobě měla vínově červený župan.

„Jenom se pokouším pomoci...“ řekl jí na vysvětlenou Teo. „Není jí dobře.“

Žena usedla na pohovku. Potom přiložila dlaň na Claricino čelo a zkoušela, jestli nemá teplotu. „Jistě, je opilá, to vidím. Co jste to mojí dceři udělal?“

„Já jsem nic neudělal. Vždyť já jsem vůbec nepil. Našel jsem ji náhodou na ulici. Kde máte kuchyni?“

„Proč to potřebujete vědět?“

„Protože bychom jí měli dát kousek něčeho sladkého.“

Claricina matka si ho neustále podezíravě prohlížela. Potom poplácala dceru po obou tvářích, ale ta na to nijak nereagovala. „Je vážně v hrozném stavu. Mohla by to dokonce být otrava alkoholem.“

„Takže pomůžte, když do sebe dostane nějakou glukózu.“

„A vy jste jako náhodou doktor?“

„Student medicíny.“

„Jak se jmenujete?“

„Teo.“

„Já jsem Helena a jsem její matka. Teď můžete jít. O ni se už postarám.“

Helena vzala Clarice za ruku a zvedla ji do sedu.

„Pokud byste potřebovala, rád vám pomůžu.“

„To skutečně nebude nutné. Děkuji vám.“

„Já Clarice znám.“

Matka se zarazila a chvíli na něho jenom mlčky hleděla. „Aha, takže vy dva jste kamarádi?“

„No, my jsme...“ Teo váhal, aby našel ten správný výraz.

„Je to můj přítel, mami,“ zamumlala zničehonic Clarice.

Teo nemohl uvěřit vlastním uším, zatímco Helena jenom zopakovala: „Přítel?“

„Jo, jsme spolu krátce. Promluvíme si zítra, Teo,“ dodala ještě Clarice a Teo byl potěšen tím, že si pamatuje jeho jméno. „Díky za všechno.“

A potom obě zmizely někde v chodbě.

O něco později už Teo ležel v posteli, ale stejně nemohl usnout. *Je to můj přítel, mami...*

Co tím jenom mohla myslet? Clarice byla opravdu zvláštní. Hodně pila a dělala věci, které dělat neměla. Jak jinak si měl člověk vysvětlovat ten výstup s kamarádkou? Copak Clarice věděla, že tohle všechno Teo viděl?

Teď, když o tom Teo víc přemýšlel, byl si najednou jistý, že to byla její kamarádka, kdo se chopil veškeré iniciativy: využila toho, v jakém stavu Clarice zrovna je, aby se k ní mohla dostat blíž a ukrást jí pár polibků a něžných objetí. To on by něco takového nikdy neudělal. Raději si ji získá postupně, s pomocí drobných gest. Ukáže jí, jak moc by spolu mohli být šťastní.

Promluvíme si zítra, Teo...

Kapitola **čtvrtá**

Tea probudilo zvonění mobilního telefonu, ale když ho konečně zvedl a ohlásil se, na druhém konci to zrovna někdo položil. Číslo, ze kterého mu ten člověk volal, neznal, a tak se rozhodl počkat, až zavolá znovu. Byly dvě hodiny odpoledne a Teo byl ve velice dobrém rozmaru. Na barvách v jeho pokoji jako by najednou bylo něco krásného. Na stole v obývacím pokoji našel vzkaz od své matky. Chtěla vědět, proč přišel včera domů tak pozdě, a oznamovala mu, že dnešní den stráví s Marli v Paquetá. Pokud by Teo dostal hlad, v ledničce je zbytek ricottových lasagní. Ale Teo nebyl hladový, žíznivý ani ospalý. Jediná věc, po které toužil, bylo zase vidět Clarice.

Osprchoval se a vyšel z domu.

Neměl žádný důvod k obavám, že by se znovu neviděli: ona sama přece včera jasně řekla, že si spolu dneska promluví. Říkal si, že by asi bylo zdvořilé koupit jí nějaký dárek, takže se cestou k ní zastavil v knihkupectví. Ideální kniha byla vystavená hned za výlohou: byla to překrásně vázaná sbírka povídek Clarice Lispectorové. Pětisetstránkové vydání v pevné vazbě. Zaplatil a požádal prodavače, aby mu knihu

dárkově zabalil. Barevný balicí papír, pěkná stuha a kartička se vzkazem.

Teo zazvonil na zvonek. Když zkontroloval vůni svojí kolínské a prohrábl si mokré vlasy, skryl obě ruce za záda, aby dárek nebyl na první pohled vidět.

Dveře mu otevřela Clarice. Ve volné, pohodlné noční košili vypadala úchvatně. Vůbec se netvářila rozzlobeně, když ho uviděla.

„Ahoj, Teo. Pojd' dál.“

V obývacím pokoji byly hory naskládaného prádla. Dva růžové kufry na kolečkách značky Samsonite ležely otevřené na konferenčním stolku. Clarice sundala z pohovky nějaké spodní prádlo, aby si udělala místo a mohla si tam sednout.

„Jak ti je?“

„Jsem v pohodě. Díky za pomoc“. Vytahovala přitom prádlo z menšího kufru a přesunovala ho do většího, kam ho ukládala tak trochu bez ladu a skladu.

„Byl jsem zrovna kousek odsud, a tak jsem se rozhodl, že se za tebou zastavím a pozdravím tě.“

„Jsem ráda, že jsi přišel. Stejně jsem ti chtěla poděkovat za ten včerejšek.“

„To nic nebylo. Hlavně, že jsi v pořádku.“

„Myslíš v pořádku za předpokladu, že nebudeme brát v potaz tu příšernou bolest hlavy.“

„Tak nějak. Ale ta poměrně rychle odezní.“

Clarice se ohnula, aby si podala kabát, a Teo si všiml obvazu na jejím sedřeném koleně.

„Ty někam odjíždíš?“ zeptal se jí.

„Jo, dneska,“ odvětila. „Abych se mohla věnovat tomu scénáři, který píšu. Jedeme jenom já a můj laptop. Chtěla bych to dokončit.“

„A kam se přesně chystáš?“

„Do Teresópole. Je to něco jako moje duchovní útočiště, místo, kde můžu zpytovat sama sebe a svoje myšlenky. Tady v Riu věnujeme až příliš velké množství času, peněz i energie úplně nepodstatným věcem.“

„A kdy se odtamtud vrátíš?“

„To ještě nevím. Myslím, že tam nějakou chvíli pobudu. Můj táta je obchodně na cestách, takže mámě kromě mě už nezbyvá nikdo jiný, koho by mohla sekýrovat. Nenechá mě ani chvíličku na pokoji. A já čas od času potřebuju odjet někam pryč a strávit nějakou dobu mimo civilizaci, daleko od lidí. Navíc mám teď na vejšce prázdniny. Takže tam dost pravděpodobně zůstanu dobrý tři měsíce.“

„Ale co Vánoce?“

„Ještě netuším, jestli budu na Vánoce zpátky.“

„Myslel jsem si, že bychom si dneska večer mohli zajít někam na večeri.“

„Jenomže já odjedu hned, jakmile dobalím. Můžeme spolu třeba někam zajít, až se vrátím.“

Clarice jako by mu najednou protékala mezi prsty.

„Budu muset tak dlouho čekat i na to, abych si mohl přečíst tvůj scénář?“

„Můj scénář?“ usmála se Clarice. „Takže ty by sis ho opravdu chtěl přečíst?“

„Samozřejmě.“

Clarice prohlásila, že bude za minutku zpátky, a vydala se chodbou pryč.

Teo vůbec netušil, co má dělat. Nepořádek, který teď v obývacím pokoji byl, ho na jednu stranu znepokojoval, ale na druhou stranu vlastně zajímal. Chtěl také vidět, jak vypadá Claricin pokoj. Oka-

mžitě chtěl znát všechno, co se týkalo jejího života. A tři měsíce byly až příliš dlouhá doba.

„Ještě jsem ho nedokončila. Vlastně jsem na něm posledních pár dní neudělala vůbec nic. Ale je toho dost na to, abys získal aspoň obecný přehled o tom, jak by měl scénář nakonec vypadat,“ řekla Clarice, když se vrátila zpátky do obývacího pokoje, a podala mu svazek několika stránek sešitých dohromady.

„Báječné dny,“ přečetl Teo název.

„To je to nejlepší, na co jsem prozatím přišla. Základní zápletka je na začátku, ale ještě pořád jsem nezvládla napsat synopsi. S psaním synopsí mám, zdá se, dost vážný problém.“

„A nechtěla bys pro mě nějakou jenom tak zaimprovizovat?“

Clariciný oči se na okamžik zúžily, bylo vidět, že usilovně přemýšlí. Připadala mu překrásná.

„Už jsem ti říkala, že by to mělo být něco jako road movie, ne? Takže: Amanda, Priscilla a Carol. Tři kamarádky. Amanda se zrovna nedávno rozešla se svým přítelem. Ty druhé dvě ne – ty už nějakou chvíli nikoho nemají. A tak se ty tři společně vydají na výlet do Teresópole. Jedou do stejného hotelu, do kterého teď mířím já dopsat tenhle scénář. Hotel Dwarf Lake Farm. Vytápěné horské chatky, fondue a taky jezero se šlapadly. Žádná recepce s mobilním signálem, takže pokud nechceš, nikdo se ti tam nedovolá. Je to tam vážně nádherný.“

„Rozhodně to tak zní,“ opáčil Teo. „Pokračuj.“

„No a v tomhle hotelu ty tři dívky potkají cizince, Francouze, a rozhodnou se, že s ním odjedou na ostrov. Po cestě zastavují na těch nejroztodivnějších místech. Zažívají různá dobrodružství, prožijí trochu romantiky i nějaké tragédie. Ale co, vždyť se zrovna chystáš si to přečíst.“

„Zní to opravdu moc dobře.“

„Doufám, že to bude dobré. Ale jsem rozhodně otevřená jakým-koli komentářům a připomínkám. Nicméně veškerá kritika musí být umírněná a laskavá,“ dodala ještě se smíchem.

„Přečtu si to a dám ti vědět, co si o tom myslím,“ ujistil ji Teo. A potom sebral veškerou svoji odvalu a požádal ji: „Nedala bys mi svoje číslo?“

Clarice najednou přestala balit. Usedla na konferenční stůl, lokty se opřela o kolena a podívala se na něj.

„Ale já jsem si myslela, že už ho přece máš.“

„To rozhodně ne.“

„A jsi si úplně jistý, že sis ho nevzal už v sobotu?“

„Přece bych si o něj neříkal teď, kdybych ho získal už v sobotu,“ namítl Teo a ze všech sil se snažil zachovat klid.

„Volal jsi mi přece v neděli. Z geografického a statistického institutu.“

A všechny ty krásné věci, které jí chtěl Teo říct, se v tom jediném okamžiku rozplynuly.

„Vůbec netuším, o čem to teď mluvíš.“

„Ale no tak, já nejsem včerejší,“ pronesla Clarice pomalu. Byla si zjevně jistá tím, co mu právě řekla. „V neděli jsem měla dost zvláštní telefonát. Ten člověk tvrdil, že je z institutu. Jeho hlas i způsob mluvy byly až překvapivě podobné tvým, a navíc mi pokládal spoustu nej-různějších otázek. A víš ty co? Já jsem na to číslo později toho dne zavolala a nějaký starší pán mi oznámil, že jsem se dovolala do telefonní budky na Copacabaně.“

„Ale já jsem přece –“

„Nejzajímavější na tom bylo, že tenhle institut sice znal moje telefonní číslo, ale jinak mě vůbec neměli v databázi. Neznali moje pří-

jmení ani nevěděli, kdy jsem se narodila, protože ten muž, který mi volal, se mě zeptal na to, kolik je mi let. Kromě tohohle všeho navíc dost pochybuju, že by prováděli náhodné průzkumy takhle v neděli. To znamená, že se mě někdo pokusil podvést a zavolal mi, aby si o mě zjistil pár věcí, které ho zajímaly. Takže moje otázka zní: co ode mě vlastně chceš?“

„Clarice, já... přísahám, že vůbec netuším, o čem to mluvíš. Musela sis mě asi s někým plést.“

„Ne, s nikým si tě nepletu. Našel jsi mě uprostřed noci ve čtvrti Lapa. Snažíš se mi snad říct, že jsi prostě jenom čistě náhodou projížděl kolem?“

„Ale ona to byla náhoda!“

„A aniž by ses mě zeptal, kde bydlím, dovezl jsi mě přímo domů. Takže jsi přesně znal moji adresu.“

„Ale tys mi svoji adresu řekla, když jsi nastoupila do auta. Vždyť jsi byla úplně namol! Myslíš si, že bych ji snad jenom tak odhadl?“

Teo vůbec netušil, co jiného by jí měl říct. Byla to vina, nebo spíš odpor k sobě samému, co teď právě cítil?

„Sledoval jsi mě. Moje telefonní číslo sis zjistil už tenkrát na té barbecue párty. Z mého mobilu jsi tehdy zavolal sám sobě.“ Z hromádky oblečení zvedla Clarice svůj mobil. „Tady to je. Devadesát osm, tři, tři, dvě, devadesát, devadesát. To je tvoje číslo na mobil. Chceš, abych ti zavolala, abychom měli jistotu?“

„Něco takového bys přece neudělala—“

„Jenomže já už jsem to udělala. Volala jsem ti dneska. Zněl jsi rozespale. Okamžitě jsem poznala tvůj hlas. V neděli jsi mi zavolal s tou svojí připitomělou smyšlenou historkou a zjistil sis, kde studuju. V pondělí jsi mě začal sledovat, aby ses dozvěděl, kde bydlím. Včera v noci jsi za mnou jel až do čtvrti Lapa. Podívej se, vážně jsem ti vděčná za

to, žes mi pomohl. Ale nemáš pocit, že všechno tohle pronásledování začíná být tak trošku děsivý?“

„Ale já tě vůbec nepronásleduji. A navíc vážně nemám tušení, o jakém telefonátu to tady mluvíš.“

Clarice se usmála a zakroutila hlavou. Vypadala tak klidně, když mu teď prozradila, že o všem ví a že ho při tom nachytala. Byla ten typ ženy, která jedná uvážlivě a s rozmyslem i v těch chvílích, kdy je sama trochu nervózní.

„Pokud budeš znát moje příjmení, dám ti pusu,“ pronesla Clarice klidně.

„Mohla bys mi to zopakovat?“

„Řekla jsem, že pokud budeš znát moje příjmení, dám ti pusu,“ zopakovala potutelně. „A snad se shodneme na tom, že svoje příjmení jsem ti nikdy neřekla. Ale třeba jsi vážně dítě štěstěny a nějak se ti ho podaří trefit, co myslíš?“

„Takže ty bys někoho políbila jenom proto, abys dokázala, že máš pravdu?“

„Já se tady nepokouším nic dokazovat. Jenom bych ti ráda ukázala, že všechny ty věci, které jsi dělal, jsou maličko pošahaný. Vždyť jeden druhýho sotva známe, Teo.“

Teo si jemně navlhčil rty jazykem. Omlouvat se by bylo zbytečné. Clarice jím totiž zjevně opovrhovala.

„Podívej se, nemusíš mi nic vysvětlovat,“ pokračovala. „Vím, že lidi občas dělávají nejrůznější věci, které nedávají dvakrát valný smysl. Ale teď už si ode mě musíš držet odstup. Na tomhle vážně není nic suprovýho. Chápu, že se ti líbím. A pokud už to nutně musíš vědět, i ty se líbíš mně. Vypadáš jako moc milý kluk. Ale tohle vážně není vhodný způsob, jak se ke mně dostat blíž. Takovýchle věci obvykle dělávají lidi,

kterým hráblo. Takže potom už následují jenom ústavy pro duševně chorý a podobný věci.“

„Máš pravdu, Clarice. A mě to vážně moc mrzí.“

Pořád tam stál a vlastně ani nevěděl proč. Jenom odtamtud prostě nechtěl odejít.

„Jsi vážně nesmírně chytrá,“ řekl. „A možná právě proto jsi mě tolik zaujala. Navíc vzhledem k tomu, v jakém jsi byla stavu, je vážně fascinující, kolik si toho pamatuješ.“

Clarice se mezitím vrátila zpátky k balení, jako by ta záležitost byla už dávno uzavřená. „Mám prostě vynikající paměť.“

„Tak potom si budeš pamatovat i to, co jsi řekla svojí matce. Když se tě zeptala, kdo jsem, vzpomínáš si na to, cos jí odpověděla?“

„Řekla jsem jí, že jsi můj přítel.“

Když Teo slyšel, jak tahle slova vyslovila znovu, naskočila mu husí kůže. Znělo to tak reálně.

„Ale proč bys jí něco takového říkala?“

„Udělala jsem to schválně, z legrace. Moje matka umí být jako osina v zadku. Prostě si stěžuje na každého přítele, kterého přivedu. Jeden hulí trávu, druhý nemá žádné peníze a třetí pro změnu nejenže hulí trávu, ale navíc ještě nemá prachy. A já jsem si všimla, že se jí zamlouváš. Máš upravený vlasy, nesmrdíš ani nehulíš. Navíc studuješ medicínu, jsi zdvořilý a dovedl jsi její namol opilou dceru domu, aniž bys jí někde po cestě znásilnil. Takže ses jí jednoduše líbil. Tak proč neudělat mé staré dobré matince radost?“

„Lidé *skutečně* dělají věci, které nedávají žádný racionální smysl. Já vlastně ani nevím, proč jsem tady, Clarice. Jenom vím, že právě tady chci teď být, rozumíš mi? A když jsi o mně včera říkala, že jsem tvůj přítel, moc se mi to líbilo. Ale ve skutečnosti ani nevím proč. Jenom vím, že se mi to zamlouvalo, respektive že se mi to zamlouvá.

A ty se mi hodně líbíš. A moc bych si přál, aby to, cos včera tvrdila svojí matce, byla pravda. Abys to neudělala jenom proto, že jsi chtěla udělat své staré dobré matince radost.“

Teo se otočil tváří k ní a měl pocit, že se mu povedl vážně dojemný proslov.

Clarice se rozesmála. „Tohle se mi už taky stalo. Tu a tam se to prostě přihodí každému. Příliš mnoho strachu a k tomu málo spánku. A i když to bylo poměrně dost bláznivý, vlastně mi to od tebe připadalo docela chytrý, půjčit si můj telefon a zavolat na svůj mobil místo taxislužbě.“

„Dala bys mi šanci?“

Clarice téměř nezatelně zavrtěla hlavou. Zároveň dokončila balení kufru. Ten menší, který teď byl prázdný, zavřela. Potom si protáhla ruce i tělo a trochu uvolnila krk.

„Takhle to přece nefunguje,“ řekla na vysvětlenou. „Nikdy by nám to neklapalo. Můžeme být klidně kamarádi. Ty nejsi můj typ: máš až moc ostře řezané rysy a jsi hrozně konzervativní. Já mám ráda dobrodružství. Jsem na divočejší kluky, chápeš? Takže bych tě po čase začala pěkně štvát. A ty bys začal štvát mě.“

Clarice působila jako jedna z těch žen, které se nikdy nevdatí: byla sama a byla úplně soběstačná.

„Ale za zkoušku nic nedáme,“ podotkl Teo. Potom udělal krok dopředu a ukázal jí dárek. „Podívej se. Tohle jsem ti koupil.“

Clarice ho rozbalila.

„Řekla jsi mi, že jsi od ní ještě nikdy nic nečetla. Tak jsem si myslel, že by se ti to mohlo líbit.“

„Díky. Zkusím jí dát šanci.“ Položila knihu nahoru na věci v kufru.

„A proč se aspoň na chvíli nezamyslíš nad tím, co jsem ti řekl?“

„Už jsem ti to přece řekla. Můžeme být kamarádi.“ Její hlas zněl, jako by jí tenhle rozhovor začínal být nepřijemný.

„Ale já nechci být tvůj kamarád. Já přece nemůžu –“

„Do hajzlu už ale! Vážně se snažím, abych se k tobě nechovala jako svině, ale ty toho prostě nehodláš jenom tak nechat!“

„Ale ty prostě nerozumíš tomu, že –“

„Vezmi si tuhle svoji knížku a zapomeň na mě. Myslím to vážně: zkus předstírat, že jsme se my dva nikdy nepotkali. A zapomeň na to, co jsem řekla včera, dobře? Byla jsem ožralá. Nemyslela jsem to vážně. Takže buď tak laskavý a už mě dál neobtěžuj. Nechci, abys mi volal, abys mě sledoval ani abys mi kupoval jakékoli dárky.“

„Clarice, já –“ Jeho předchozí pocit studu se znovu objevil v plné síle. „Nelíbí se mi, když se mnou takhle mluvíš.“ Teo postoupil o kousek dopředu a dotkl se její paže.

Clarice mu ale svoji ruku okamžitě vytrhla. „Je mi úplně u prdele, jestli se ti to líbí, nebo ne. Běž do hajzlu! Vážně jsem se snažila být milá, ale ty to nehodláš pochopit! Takže jestli máš problém se ženským, tak běž a zaplať si prostitutku nebo tak něco.“

A podobné urážky přicházely pořád dál a dál. Ten sladký, nakřáplý hlas byl pořád stejný, gesta také, ale tohle byla najednou úplně jiná žena. Tohle nebyla jeho Clarice.

Teo postoupil o další krok kupředu. Potřeboval ji nějak umlčet. Zvedl tu knihu z kufříku a surově s ní praštil Clarice po hlavě. Byla to jedna Clarice proti druhé Clarice. Uhodil ji ještě několikrát, dokud dívka před ním nezmlkla.

Její nehybné tělo leželo natažené na konferenčním stolku. Z rány na krku jí vytékala krev a stékala na několik košil, které byly položené na zemi. Vazba knihy, původně amorfní plocha vyvedená v paste-

lových barvách, se teď zbarvila doruda. Clarice se nehýbala. Teo jí zkontroloval pulz: pořád ještě byla naživu.

Úleva, kterou po tom zjištění pocítil, nebyla dost veliká na to, aby se mu přestaly třást nohy. Letmo se podíval na dveře. Měl pocit, že se tu někdo co nevidět objeví. Uslyšel kroky na chodbě. Jeho vlastní představitivost mu zabránila být se jenom pohnout. Nikdo nevešel dovnitř. Teo je přece rozumný, racionální a nekompromisní: během pár chvil přijde na to, co by měl dělat dál. Claricin nehybný klid mu pěkně brnkal na nervy.

Potom Teo otevřel oba kufry značky Samsonite a přemístil sbalené oblečení z většího kufru zpátky do toho menšího. Všechno ho tam prostě natlačil a s trochou námahy se mu nakonec podařilo kufr zavřít. Potom přenesl Clarice do většího kufru. Nechal ho lehce pootevřený, aby mohla uvnitř dýchat. Uklidil oblečení, které zůstalo roztažané na pohovce, a její mobilní telefon si strčil do kapsy.

Postavil oba kufry ke dveřím. Potom se otvorem, který nechal ve větším kufru, podíval dovnitř, aby se ujistil, že tam má Clarice dostatečné pohodlí. Nakonec odtáhl konferenční stůl na stranu a sroloval zakrvácený kobereček, který byl pod ním. Pak vyhlédl ven: uviděl několik náhodných kolemjdoucích, ale nikdo z nich nejevil o to, co se odehrávalo jenom kousíček od nich, ani ten nejmenší zájem. Kobereček i oba kufry odnesl Teo do kufru svého auta a ještě jednou se ujistil, že Clarice vypadá v pořádku. Potom vrátil konferenční stůl zpátky na místo, zamkl dveře a odjel.

Kapitola **pátá**

Zatímco se snažil trochu uklidnit napjaté nervy, došlo Teovi, že štěstěna je zatím na jeho straně. Celodenní výlet, na který se jeho matka vydala do Paquetá, mu poskytoval dostatek času na to, aby schoval Clarice u sebe doma a měl ji tam až do chvíle, než se rozhodne, co bude dělat dál. A Claricin výlet do toho osamělého hotýlku v Teresópoli mu zase poskytoval jistotu, že bude jejím rodičům nějakou chvíli trvat, než jim dojde, že se jejich dcera pohřešuje.

Teo se nechal vyvézt nahoru nákladním výtahem. Samson přišel ke dveřím a začal oba kufry očichávat. Potom začal vrtět ocasem a hlasitě se rozštěkal. Teo mu nařídil, aby byl zticha. Položil Clarice na svoji postel – vypadala jako zmuchlaný anděl.

Větší z obou růžových kufrů, model Aeris Spinner, se nevešel Teovi pod postel, takže musel vyprázdnit horní polici ve své šatní skříni, aby ho tam mohl uklidit. Potom zašel do koupelny pro nějakou gázu a dezinfekční prostředky, aby Clarice ošetřil poranění na hlavě. Měla na krku drobnou řeznou ránu, která mu jednoduše nešla na rozum: vůbec neměl tušení, kde k ní přišla. Nenápadně využil příležitosti, která se